

A Fővárosi Ítéltábla a **felperes jogi képviselőjének neve, címe)** által képviselt felperes nevey (felperes címe) felperesnek, a **I. r. alperes jogi képviselőjének neve, címet**al képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, **II. r. alperes képviselője** kormánytisztviselő (fél címe 4) által képviselt II.rendű alperes neve (**II. r. alperes címe** II. rendű és **III. r. alperes jogi képviselőjének neve** jogtanácsos (fél címe 1) által képviselt III.rendű alperes neve (fél címe 2) III. rendű alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. október 26. napján kelt 6.P.22.717/2014/15. számú ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. és III. rendű alpereseknek 15 nap alatt - személyenként - 50.000 (ötvenezer) forint mértékű másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 2005 júniusában 841/4/2005, míg 2006. május 26-án 347/7/2006 számú 130,5 millió, illetve 100.000.000 forint összegű támogatási szerződést kötött az I. rendű alperes jogelődjével, a **szervezet 1** val. Ezen támogatási szerződések értelmében a felperes mint támogatott a támogatási összeget a külföldön élő magyar nemzetiségű betegeknek magyar egészségügyi intézményekben történő gyógykezelési költségeihez való hozzájárulásként használhatta fel. A II. rendű alperes jogelődjével, az **hivatal 1** mal 2007. évre vonatkozó támogatási szerződés már nem jött létre.

A felperes keresetében elsődlegesen a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 6. §-ára hivatkozással biztatási kár címén kérte egyetemlegesen kötelezni az I-III. rendű alpereseket 252.827.000 forint és kamata megfizetésére. Előadta, hogy az eddigi gyakorlat szerint a támogatási szerződésekben szereplő összesen felül felmerült kórházi költségek is megfizetésre kerültek az egészségügyi intézmények részére, valamint az ennek alapján számított - szerződés szerinti 2+20%-os mértékű - működési költségek is. 2005. és 2006. évben a költségek egy része közvetlenül a kórházaknak került kifizetésre, azonban ezen összegek után járó működési költségeit nem kapta meg. 2007. évben támogatási szerződés aláírására nem került sor, azonban a korábbi gyakorlatnak megfelelően, a támogatási rendszer fennmaradásában bízva feladatait ellátta, ugyanis az eddigi gyakorlattól való eltérést felé nem jelezték. Álláspontja szerint az alperesek jogelődei szándékos magatartásukkal őt a tevékenysége folytatására indították. Tekintettel arra, hogy a **szervezet 1**nak általános jogutódja az I. rendű alperes, 2007-től azonban a II. rendű alperes jogelődje az **hivatal 1** vette át az új támogatási koncepció szerint az irányítást, így felelősségük a bekövetkezett kárért egyetemleges. A felperes biztatási kár címén másodlagosan a 2005. és 2006. évben felmerült és a II. rendű alperes által megtérített kórházi költségek után járó 22%-os működési költség, összesen 72.440.280 forint és kamatai megfizetésére kérte kötelezni egyetemlegesen az I-II. rendű

alpereseket. Megítélése szerint azzal, hogy a II. rendű alperes 2005. és 2006. évben felmerült kórházi költségek egy részét közvetlenül megfizette a kórházak felé, az egészségügyi szolgáltatására vonatkozó megrendelésének jogszerűségét, megalapozottságát elismerte és ez magát a biztatást is jelenti, hiszen évekig nem kifogásolta a magatartását.

A felperes másodlagosan a Ptk. 484. §-a alapján a megbízás nélküli ügyvitel szabályaira hivatkozással kérte kötelezni az alpereseket a feni összegek megfizetésére. Előadta, hogy amikor a támogatási szerződésben foglalt összegeken túl is megrendeléseket eszközölt a korábbi évek gyakorlatával egyezően, az alperesek akarátának megfelelően járt el. Utalt arra, hogy a II. rendű alperes a 2006-ban felmerült további kórházi kezelések díját utólag megfizette, ezáltal őt a megbízott jogai illetik meg a Ptk. 478. § (1) bekezdése alapján és a felmerült költségeire alappal tarthat igényt.

Harmadlagosan a Ptk. 486. § (3) bekezdésére utalással jogalap nélküli gazdagodás címén kérte kötelezni egyetemlegesen az alpereseket 190.000.000 forint és kamatai megfizetésére. Indokául előadta, hogy a törvényben nevesített közfeladatot 2007. évben a saját költségén látta el, melyhez állami támogatást nem kapott, ezért az állam ezzel az összeggel gazdagodott. Vagylagos kérelme a Ptk. 206. § (1) bekezdése alapján a támogatási szerződés létrehozására irányult 92.490.000 forint erejéig közte és a II. rendű alperes, másodlagosan közte és a III. rendű alperes között a 2007. december 21. napján kelt szerződéstervezet szerinti szövegnek megfelelően. Kérte, hogy a bíróság kötelezze elsődlegesen a II. rendű, másodlagosan a III. rendű alperest mint támogatót a szerződés alapján járó teljes támogatási összeg és kamatai megfizetésére. Hivatkozott arra is, hogy 2007. évben a határon túli magyarok egészségügyi ellátásának támogatására előirányzott összeg jelentős része a költségvetésben maradt, pedig feladatát ez évben is ellátta. A II. rendű alperesnek szerződéskötési szándéka fennállt, hiszen 2007. december 21-én a szerződés szöveget részére megküldte.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és döntött a perköltség viselése tárgyában is. Az ítélet indokolása szerint a kártérítés jogcímén előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában a felperes által csatolt, az alperesek jogelődje, illetőleg egyéb állami intézmények képviselőivel folytatott levelezése nem támasztotta alá azt, hogy az alperesi jogelődök szándékos magatartása indította volna őt arra, hogy szerződéskötés nélkül a tevékenységi körébe tartozó kifizetéseket teljesítsen. Kiemelte, hogy a 2005-2006. évi támogatási szerződések VII. pontja rögzíti az állami költségvetési kötelezettségvállalás kereteit, így a szerződésekből nem vonható le az a következtetés, hogy a felperesi túlköltekezés költségvetési forrásból finanszírozható lenne. Erre az I. rendű alperesi jogelőd, a **hivatal 2** 2006. augusztusi levelében felhívta a felperes figyelmét. Az ítélet kiemelte, hogy a felperes nem volt elzárva attól, hogy a támogatási szerződésben foglaltakon felüli kötelezettségét egyéb forrásból fedezze. Az, hogy az egészségügyi intézményrendszer működőképességének fenntartása érdekében a felperes által felhalmozott jelentős összegű tartozás az érintett egészségügyi intézmények felé állami forrásokból kielégítést nyert, nem értelmezhető úgy, hogy a felperes korlátok nélkül, forrásait meghaladóan az állam, illetve a költségvetés terhére kötelezettségeket vállalhatott. A II. rendű alperesi jogelőd a 2006. szeptemberi szándéknyilatkozatában utalt arra, hogy az állami együttműködés keretei a jövőben megváltoznak, a határon túli magyarok ellátása szülőföldjükön történik. Tájékoztatást kapott a felperes arról is, hogy 2007-ben nem az azt megelőző rendszer szerint folytatódik az ellátás, majd 2007-ben is tájékoztatták a támogatási rendszer várható átszervezéséről. A **hivatal 2**t vezető miniszter, továbbá az országgyűlés elnöke leveléből sem következtethetett a felperes arra, hogy a korábbiaknak megfelelően történik majd a tevékenysége finanszírozása.

Az elsőfokú bíróság a megbízás nélküli ügyvitel címén előterjesztett kérelmet sem találta alaposnak,

ugyanis a felperes nem bizonyította, hogy az alperesek helyett, azok érdekének és feltehető akaratának megfelelően járt volna el. A rendelkezésre álló okiratokból az a következtetés vonható le, hogy a felperes eljárása nem felelt meg az alperesek akaratának, illetve azok feltehető akaratával ellentétes volt. Az I. rendű alperesi jogelőd akaratát egyértelműen megállapítható a 2005-2006. évi támogatási szerződésekből és az I. rendű alperesi jogelőd **hivatal 2** 2006. augusztusi leveléből, így a 2005-2006. években a támogatási összeget meghaladó fizetési kötelezettség vállalása nem felelt meg egyik alperesi jogelőd érdekének, feltehető akaratának sem. A felperes a II. rendű alperesi jogelőd 2006. szeptemberi szándéknyilatkozatából értesült a támogatási rendszer megváltozásáról, így 2007. évi felperesi tevékenység nem felelt meg a II. rendű alperesi jogelőd, illetve az alperesek érdekének és feltehető akaratának. A 2005. és 2006. évi támogatási szerződéseket meghaladó kötelezettségvállalásokkal, illetve a 2007. évi tevékenységével nem az alperesek helyett járt el, a 2007. évi támogatási szerződés aláírásának megtagadásával pedig a határon túli magyarok egészségügyi ellátásában való részvételt visszautasította.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az alperesekkel szemben jogalap nélküli gazdagodás címén előterjesztett kérelmet sem, ugyanis a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg, hogy az alpereseknél vagyoni előny keletkezett a felperes javára, sőt a felperes felhalmozott tartozásai a költségvetési forrásból kerültek megfizetésre a keresetben megjelölt összeget meghaladó mértékben.

A felperes nem bizonyította azt sem, hogy a II. illetve III. rendű alpereseket és jogelődjeit szerződéskötési kötelezettség terhelte akár jogszabály, akár megállapodás alapján, így az elsőfokú bíróság nem látott lehetőséget a támogatási szerződés létrehozására sem.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a keresetével egyező döntés meghozatalát, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Fellebbezése indokául előadta, hogy a támogatás a kormányzat részéről 18 éven át folyamatos volt, a költségvetési törvény évenkénti elfogadására tekintettel a támogatási szerződéseket évente kellett a feleknek megkötöniük. 2007. évre a Magyar Köztársaság 2007. évi költségvetéséről szóló 2006. évi CXCVII. törvény XXI. **hivatal 1** fejezetében található a határon túli magyarok egészségügyi ellátásának támogatási összegeként 200.000.000 forint. A Magyar Köztársaság 2007. évi költségvetésének végrehajtásáról szóló 2008. évi LXXVII. törvény XXI. **hivatal 1** fejezetében a 2007. évi teljesítést úgy tüntették fel, hogy kifizetésre került támogatás címén 190.000.000 forint, a feladatot egyedül ellátó felperesnek azonban nem történt teljesítés. Előadta, hogy 2007-ben bízott abban, hogy a korábbi eljárások változatlanul folytatódnak, így egészségügyi ellátásokra megbízást adott. 2007. év elején nem volt olyan tartalmú utasítás, hogy az egészségügyi ellátás januártól ne folytatódjon, ami lehetetlen lett volna a megkezdett egyes terápiák vonatkozásában. Ezen kezelések nem fejeződhetek be arra tekintettel, hogy 2007. január 1-jén nem volt támogatásra vonatkozó szerződése a felperesnek, különös tekintettel arra, hogy az előző években a megállapodás megkötésére is hónapokkal később került sor. A 2007. évi támogatási szerződés megkötésére 2007. december 21-ei dátummal került sor, a szerződés a szakmai feladatok megvalósításának kezdeteként 2007. október 1-jét jelölte meg, tehát az **hivatal 1** 2007. januártól októberig teljesített szakmai feladatok támogatását megtagadta. Nemcsak az abban megjelölt összeg, hanem a feladat teljesítésének kezdeti és végső határideje (2008. március 1.) miatt tagadta meg az aláírást. Az eddigi gyakorlat szerint általános volt, hogy minisztériumi felsővezetők a költségvetésben biztosított összeg mellett személyes garanciát vállaltak az előre látható éves hiányok pótlására. Ugyanígy az egészségügyi intézmények bizalmi elv alapján fogadták a betegeket.

A felperes nem osztotta a kereset elutasításának indokait sem. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az 59/2007. (XII. 29.) EüM. rendeletet, amely a korábbi támogatási rendszer megváltozását rögzítette. Ezen jogszabály meghozatalára 2007. december 29. napján került sor, addig a rendszer

megváltozásának bizonyossága nem állt fenn. Kiemelte a rendelet 2. §-ának (1) bekezdését, miszerint a magyarországi egészségügyi ellátás támogatására vonatkozó kérelmet az ellátásra szoruló személy az Információs Irodáknál vagy felperes neveynél nyújthatja be. Az információs irodák öt éven át nem jöttek létre, így a kérelmeket az akkor még működő felperes bonyolíthatta a rendelet szerint is. Tehát az alapítvány által az egészségügyi intézményeknek adott megrendelések és az ez alapján kiállított számlák kiegyenlítésére a költségvetési fejezet e jogcímre elkülönített összegéből kerülhetett sor, az alapítvány működési költségeinek is e keretbe kellett kerülnie. A 84/2005. (V. 2.) Korm. rendelet 5. § (1) bekezdése szerint az előirányzat maximum 10%-át használhatta fel a szerv működése költségeire. Nem vonta kétségbe, hogy 2007. év után az új koncepció kialakításával új támogatási rendszert kívántak bevezetni, azonban a korábbi adatokra kellett alapítaniuk a támogatás összegének meghatározását. Az új rendszer 2007-től 2012-ig nem volt működőképes, mivel a II. rendű alperes a költségvetési keret elzárásával a tevékenységét ellehetetlenítette, új rendszert pedig nem épített ki. Az általa addig vállalt és megkezdett betegellátásokat nem lehetett félbehagyni és 2007. évben is bízni lehetett abban, hogy az elkülönített költségvetési 200.000.000 forint a rendelkezésére fog állni.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a megbízás nélküli ügyvitel jogcímén történő kereset elutasítása körében is a II. rendű alperes leveleire hivatkozott és nem említette meg valamennyi e tárgyban született levelet.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg és a Fővárosi Ítéltábla az abból levont jogkövetkeztetéssel is egyetért. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki: a határon túli támogatások eltérő szabályozásának rendjéről szóló 84/2005. (V. 2.) Korm. rendelet 1. § (3) bekezdése értelmében támogatásban részesíthető - a (2) bekezdésben meghatározottakon túl - a Magyarországon székhellyel (telephellyel) rendelkező jogi személy, illetve jogi személyiség nélküli szervezet is, ha a Kormány által vagy jóváhagyásával kiadott okirattal igazolt tevékenységi köre részben vagy egészben a határon túli magyarok szellemi és/vagy anyagi támogatására irányul. Téves a felperesnek az az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályhelyet döntése meghozatalánál figyelmen kívül hagyta, ugyanis az idézett rendelkezésből az következik, hogy a támogató maga dönti el, hogy a jogszabályi keretek között mely jogi személyt, illetve szervezetet támogatja és csupán a kiválasztott szervezettel köteles a 4. §-ban írtak szerint támogatási szerződést kötni.

A felperes tévesen értelmezte a határon túli magyarok magyarországi egészségügyi ellátásának támogatásáról szóló 59/2007. (XII. 29.) EüM rendelet 2. § (1) bekezdésében foglaltakat is. Ezen rendelkezés meghatározza azon személyek körét, akik a **hivatal** 21al együttműködési megállapodást köthetnek, a szomszédos országokban működő és a minisztériummal való kapcsolattartásra kijelölt Információs Irodáknál vagy a felperes neveynél nyújthatják be a magyarországi egészségügyi ellátás támogatására vonatkozó kérelmüket. A (3) bekezdés szerint a formai szempontból megfelelő kérelmeket az Információs Irodák és az alapítvány haladéktalanul továbbítják az Értékelő Bizottságnak, az Információs Irodák és az alapítvány az egészségügyi dokumentáció tartalmát nem ismerhetik meg. E rendelkezésből csupán az állapítható meg, hogy a jogszabály azt a módját választotta a kérelem benyújtásának, hogy a támogatást igénylő személyek a felperes útján is előterjeszthetik a magyarországi egészségügyi ellátás igénylése iránti kérelmüket és azt a felperes kizárólag formai szempontból megvizsgálja, majd továbbítja az Értékelő Bizottságnak. A jogszabály a felperest egyéb tevékenységre nem jogosította fel, így ebből nem vonhatta le azt a következtetést,

hogyan a gyógykezelések vonatkozásában korlátlanul vállalhat kötelezettséget.

Nem vitás, hogy 2007. évre a Magyar Köztársaság 2007. évi költségvetéséről szóló 2006. évi CXXVII. törvény XXI. **hivatal 1** fejezetében a határon túli magyarok egészségügyi ellátásának támogatási összegeként 200.000.000 forint került megjelölésre. Ebből azonban nem következik, hogy ebből megfizetésre kerülnek a felperesnek az egészségügyi szolgáltatók felé fennálló korábbi tartozásai, azonban ez nem jelenti azt, hogy a teljes összeg felhasználására kizárólag a felperes lett volna jogosult és a felperessel mindenképpen támogatási szerződést kellett volna kötni vagy a működési költségeit finanszírozni.

A felperes hivatkozott az ítéletben külön nem nevesített 2007. októbere és 2008. decembere közötti keltezésű, egyes állami szerv képviselői által írt levelekre. Az érintett intézmények bíztak a felperessel történő hosszabb távon való együttműködésre, azonban ezekből sem következett az, hogy a felperes 2007. évben korlátlanul vállalhatott volna kötelezettséget. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy a felperest 2006. évben figyelmeztették a támogatási rendszer jövőbeni megváltozására, így már 2007. év elejétől kezdődően körültekintően kellett volna eljárnia és saját forrásaira támaszkodva kellett volna támogatást biztosítani a rászorulóknak. Mindezekre tekintettel nem állapítható meg, hogy a felperest önhibáján kívül károsodás érte, ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 6. §-a alapján jogszabálysértés nélkül utasította el a felperes ezen irányú kérelmét.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság további indokaival teljes mértékben egyetért, azt megismételni nem kívánja.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes köteles az I. és III. rendű alperesek másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melyet a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján határozott meg, figyelembe véve az I. és III. rendű alperesek jogi képviselőinek a ténylegesen kifejtett tevékenységét. A II. rendű alperest alkalmazottja képviselte, ezért javára az ítéltábla másodfokú perköltséget nem állapított meg.

A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

, 2016. május 10.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.
előadó bírő

bírő